

7921 den 17de Junii 1869. H. M. Petersens Forspørgsel, til Indenrigsministeren.

den bedst kunde faae Sagen ordnet, om det gaaer an at kræve hele det resterende Beløb, og jeg skal ikke nægte, at naar man fra 1811 til 1865 ikke har faaet disse Skatter opkrævede, og de nu skulde betaales paa een Gang, saa vilde det være meget slemt, det vilde ikke være alle tilpas. Smidlertid troer jeg rigtig nok, saavidt jeg veed, at dette er blevet afgjort paa en temmelig lempelig Maade, dog ikke paa nogen lempeligere, end at der for Diebliffet er Processer i fuld Gang i den Anledning. Men der er endnu en Ting, som for mig endnu er det værste. Det er vel sandt, at Afgifter af Jord og faste Eiendomme, der ere begrundede ved Lov, ikke behøve at skrives i en Contract, idet de jo paaahvile ifølge Loven; men jeg skjønner ikke rettere, end at vedkommende Pantebogsfører maa være forpligtet til at gjøre Anmærkninger paa de paagældende Documenter, dersom der er resterende Afgifter paa den Eiendom, som Skjædet omhandler. Dette er i ethvert Tilfælde ikke skeet, og det have vi jo Exempel paa fra den af mit nysnævnte By, der ikke ligger saa langt herfra. Naar nu Folk efterat der er gaaet saa mange Aar hen, i god Tro, til, at Afgiften ikke eksisterer, gaae til en Procurator i samme By og anmode ham om at berigtige Afdomsdocumenterne, og vedkommende Byfoged eller Herredsfoged, der thinglæser og paa skriver Documenterne, ikke gjør nogen Bemærkning, saa er det klart, saaledes som saadanne Sager kunne forstaaes i det daglige Liv, at vedkommende Eier eller Kjøber maa kunne have god Grund til at troe, at han ikke er forpligtet til at betale en saadan Afgift. Og jeg skal tilføie, at Skjlden her ikke hovedsagelig ligger i Vedkommendes Ukyndighed i Lovgivningen eller mindre Gyne til at fortolke Loven, men den ligger hos vedkommende Communalbestyrelse, der ikke har haandhævet Loven, eller hos vedkommende Retsbetjent, der, saavidt jeg veed, ifølge en Bestemmelse af 1820, er pligtig til at gjøre Anmærkning paa vedkommende Document, naar der er resterende Skatter. Saa

ledes er det gaaet til ikke alene der, men paa flere andre Steder, at Folk have kjøbt saadan Jord uden at vide, hvad de have gjort. Man kan sige, at de maae finde sig deri; naar vi vilde tage det juridisk, kunde det maaskee ogsaa siges, at der kunde være Spørgsmaal, om der ikke maatte være Præscription tilstede, naar Afgiften i en længere Aarække ikke har været paafordret; men det er i ethvert Fald atter et Beylis paa, at denne Forordning af 18de October 1811 ikke er tidsvarende, at den har virket uheldigt paa mange Steder, og gjør det endnu den Dag idag. Hvad der har været Grunden til, at den er kommen til Verden, er, saavidt jeg skjønner og har kunnet opdage, den Omstændighed, at man har villet bringe tilveie en Ginstatning til Communen for Afkøbet af denne Jord, idet man nemlig, saavidt jeg har kunnet forstaae, er gaaet ud fra den Forudsætning, at den har tilhørt Communen som juridisk Person, som et samlet Hele, altsaa ikke er kommen til Byen, idet denne tidligere har været Landsby; thi i saa Fald vil Afgiften, efter min Opfattelse af Forholdet, ikke kunne paafordres. Muligviis har der ogsaa været andre Grunde, som have været medvirkende til Forordningens Tilblivelse, det veed jeg ikke; men det lader sig let tænke, at man ogsaa har taget Hensyn til Næringsforholdene dengang, som jo vare meget forskellige fra, hvad de nu ere. Ved denne Bestemmelse fik man den Ret for Kjøbstadsjorder, at man kunde drive Haandværksforretning der, hvad man ikke dengang kunde paa Landet, men derimod maatte man ikke brænde Brændeviin og heller ikke brygge Al. Allet har man i ethvert Fald senere faaet Lov til at lave, men derimod har man ikke faaet Lov til at brænde Brændeviin og heller ikke til at drive Handel. Børnepligtsbestemmelsen, som ogsaa var en Fordeel for Kjøbstaderne i gamle Dage, er afgjort derhen — jeg troer, at det var i 1829 — at den var man heller ikke frit for paa disse saakaldte Kjøbstadsmarker, eller udenbyes Jorder, hvad man nu kalder